

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 288. szám

2017. március

„akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” Ézs 40,31

Megújulás Istennel

Január végén szervezetem úgy gondolta, hogy elfáradt, és időt kért. A vírusok és egyéb betegítő tényezők szemfülesek voltak, ezt észrevették, és azonnal kihasználták. Pedig én csak pihenni szerettem volna, erőt gyűjteni az éves hajtáshoz, kicsit rendezni a dolgaimat, „programot váltani”, de ez nem jött be. Már nagyon vágyom a hónap mottója szerinti erő megújulásra, szárnyalásra, a fáradtság érzés, betegség, a téli dermedtség eltűnésére. Gondolom, ezzel nem vagyok egyedül. De ahogy a természet megújul, mi is képesek vagyunk megújulni. Ebben bízom én is, hogy Isten ilyen csodát tesz velem is.

A decemberi lapszámban ajánlottam olvasásra a Csalódás Istenben című könyvet. Nemrég elkezdtem olvasni, és szeretnék megosztani pár gondolatot a testvérekkel, amik foglalkoztatnak a könyv alapján.

Egyedi istenképünk van, és az csupán illúzió, hogy Isten olyan, amilyenek őt az ige alapján elképzeljük. Még saját magunkat sem ismerjük, nemhogy Őt a maga valóságában. Az a Magasságos Isten, aki megjelent Mózesnek, természetfeletti csodákat tett és tesz, az elhagyott szerelmes reménytelenségével küzd a szeretetünkért, mert nem tudja kiverni az emberiséget a fejből. Isten megindul, és könyörög

nekünk, teremtményeinek, hogy próbálkozzunk újra. Sokszor a hallgatásával „kényszerít” minket arra, hogy keressük Őt, máskor erélyesebb eszközökhöz nyúl az érdeklődésünkben.

A végtelen és hatalmas Isten mindig azzal köszönt az embernek, hogy „ne félj!”, míg nem jött Jézus, aki már egyből kimondhatta, amit akart, anélkül, hogy hangja lekaszált volna a fák tetejét. Bárkivel beszélhetett emberként – egy vakkal, özvegygel, leprással, prostituálttal – anélkül, hogy előre bejelentette volna: „Ne félj!”. Jézus emberként valami emberfeletti módon belátott a szívekbe: látta a hitet, légiókat, vágyakat, ártó szándékot, szeretetet, bűnbánatot. Isten most is „lát a szívekbe, előtte nincs titok”. És kérhetjük Őt, hogy nekünk is árulja el, mit lát odabent.

Simon Lidia

Ui.: Több testvérünk komoly betegségekkel küzd most a gyülekezetben. Fogjunk össze, és vigyük őket imáinkban az Úr elé. Nem azért, mert nem tud róluk, hanem azért mert ezt tanítja nekünk a Biblia:

*„imádkozzatok egymásért...
Nagy az ereje az igaz ember
buzgó könyörgésének.”
Jak 5,16*

Tavaszcélárás

A télnek is megvannak a maga szépségei, örömei. De mivel ez a leghosszabb és legzordabb évszak, így a vége felé nagyon megunjuk, és várjuk a tavasz érkezését. Felidézödik bennünk a sok szép kerti és mezei virág, a légben a virágillat, a madarak éneke, és vágyódunk utánuk.

Tudjuk, hogy ebben az évben is el fog jönni a tavasz. Miért vagyunk benne biztosak? Mert Isten megígérte, hogy „*Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka.*” (1Móz 8,22)

A költöket is foglalkoztatta a tavaszvárás. Túrmezei Erzsébet egyik versében leírja, hogy mennyi dolga van a tavaszi napsugárnak, míg életet visz a téli dermedtségbe. „Ha nem használ egy simogatása, használni fog száz simogatása.”

Mécs László a Tavaszi zsoltár című versében leírja, hogyan hódítja meg a tavasz lépésről-lépésre a tél birodalmát. Az emberiség is téli dermedtségben él lelkileg. Így fejezi be a verset: „Tavaszdodj végre akarata szerint, ember, s légy az Isten boldog békessége”.

Salamon is várta a tavaszt, mert az Énekek éneke 2,11-12 soraiban így ír: „*Nézd, vége van a télnek, elmúlt az esőzés, elment. Megjelentek a virágok a földön, itt az éneklés ideje, gerlebúgás hangzik a földünkön.*” majd a 4. rész 16. versében: „*Támadj föl, északi szél, jöjj elő, déli szél, fújj rá kertemre, áradjon illata!*”

Mi is érezzük körülöttünk a lelki, fagyos, dermedt meredtséget, de ne szemléljük tétlenül. Isten azért küldött napsugárként, hogy szeretetünk melegével simogassunk, és ha nem használ egy simogatásunk, használni fog száz simogatásunk. Erről jut eszembe egy régi ének: „Jézus akarja, hogy fényes, szép napsugár legyenek.”

Imádkozhatunk a Lélekhez, hogy északról, délről fújjon szívünk, életünk kertjére, és áradjon annak illata.

Pál apostol szerint „Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére, mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között...”
2Kor 2,15

Érzi-e rajtunk a környezetünk Krisztus illatát?

Varga Lajos

Uram, köszönöm a tavaszt!

Újra kinyílt az orgonánk,
újra itt van a kikelet.
Virágba szökkentek a fák,
zölddé változott a berek.
Tavasz varázsos illatán
fölfelé száll az én szívem,
megáll az Isten trónusán
és imádkozik csendesen:
– Uram, köszönöm a tavaszt,
a természetnek tavaszát.
Az éltető napsugarat,
a kinyíló kék ibolyát.
Patak folyását völgyeken,
a légnak tiszta illatát,
lepkék szállását ideleln
és fönn a pacsirta dalát.
Uram, köszönöm a tavaszt,
az életemnek tavaszát.
Köszönöm, hogy széppé tetted
életemnek ifjúkorát.
Köszönöm, hogy adtál nekem
imádkozáshoz hő fohászt
és megmutattad az utat,
amely elvezet Tehozzád.
Uram, szenteld meg a tavaszt,
az életemnek tavaszát!
Lelkemben csak Neked nyíljon
minden cseppnyi érzés-virág.
Neked szenteljem életem,
Hozzád mehessek egykor át,
– Uram! Köszönöm a tavaszt!
Az életemnek tavaszát!

Kárász Izabella

Az ige mérlegén

Csoportunkban minden vasárnap reggel az egyik imatémánk a szolgálatokért és a pásztorunkért imában való közbenjárás. A szószéken is szinte minden alkalommal kérem Istent: legyen áldás egész nap a hirdetett ígén.

Február 19-én már a délelőtti ige is nagyon súlyos és aktuális üzenetet hordozott, ami tudom, hogy sokak szívét megérintette. Meg vagyok róla győződve, hogy Isten lelke vezette a gondolatainkat, amikor szerettünk volna a délutáni alkalmak struktúráján változtatni, hogy az sokszínű legyen, és próbáljunk ki új, járatlan utakat. Nem egyedülálló ez a gyülekezetünk gyakorlatában, hisz volt évekkkel ezelőtt a Jelenések könyvének tanulmányozása, színdarabok előadása, mint pl. a Pokol lángja, menny kapuja, a Márk dráma, és utóbbi időben a tematikus előadások.

A 19-i délutáni előadást is nagyon sokan vártuk, hisz az előadó személye és felkészültsége garancia volt arra, hogy áldásokban legyen részünk. A téma maga nem töltött el olyan izgalommal, mint amikor az iszlám témakörével foglalkoztunk, de az előadás és az ige kibontása lebilincselő és letaglózó volt egyben. Az igeverseket ugyan ismertem, de a tartalmát és összefüggéseit ilyen mélységben boncolgatni még soha sem hallottam. Át kellett élnem azt, amit a szerecsen komornyik élt át, amikor a járatlan úton Ézsaiás könyvét tanulmányozta, és a Szentlélek Fülöp személyében mellé szegődött. Az ApCsel 8,30 kérdése nem csak rá, de rám is vonatkozott: „Érted is, amit olvasol?” A válaszom szintén ez volt: „Hogyan érthetném, míg valaki meg nem magyarázza”.

Hiszem, hogy sokan ültünk 2 óra hosszat úgy a padokban, hogy szivacsként szívtuk magunkba a bibliai igazságok alap-törvényeit. Közben szembesültem azzal, hogy sokszor játszom életemben a kegyelemmel. Rá kellett jönnöm, hogy azok

a rácsok az életem szobájának ablakán is ott vannak. Hogy a harc az harc, az ítélet pedig valóság, és önmagam felett naponként győzelmet kell vennem. Ez a harc nem kikerülhető, nem elodázható. Mert sem napját, sem óráját nem ismerem, számomra melyik lesz az utolsó nap. A megbocsátás megvan, kész, de az adóslevél még nincs eltépve. A sok-sok igazságot és tartalmát még emésztmem magamban, a gyakorlatba történő átültetés napi feladat.

Az alkalom után a padok között is a beszélgetések fő témája az üzenet súlyos figyelmeztetése volt. Hárman beszélgettünk. Egy fiatal törekvő azt mondta: ha hazamegyek, nekem nagyon el kell gondolkodnom... A válaszom az volt: nem csak neked. A harmadik, középkorú testvér megjegyezte: még az öregnek is. Az énekkari gyakorlás kezdésére várva sem volt másról szó: na, akkor hogy is lesz velem, mi van az én személyes álnokságaimmal?

Szeretnék innen is biztatni mindenkit, hogy ne hagyjuk ki a gyülekezeti alkalmakat, mert Isten igéje szól. Az időszak, amiben élünk, a piros zónában van. „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek szíveteket, mert az idők gonoszak.”

Az Úr közel!

Laczkovszki János

Elöljárószó

Az elmúlt hónapokban az alábbi két esemény érintett meg leginkább:

Január 26-29. között Balatonföldváron az előljárósági csendes napok első felében az evangéliumot, Jézus életét, példázatait tanulmányoztuk, ebből szeretnék egy szakaszt és ezzel kapcsolatosan néhány gondolatot megosztani.

Lk 14,16-21 „Egy ember nagy vacsorát készített, és sok vendéget hívott meg. A vacsora órájában elküldte a szolgáját, hogy mondja meg a meghívottaknak: Jöjjetek, mert már minden készen van. De azok egytől egyig mentegetőzni kezdtek. Az első azt

üzente neki: Földet vettem, kénytelen vagyok kimenni, hogy megnézzem. Kérlek, ments ki engem! A másik azt mondta: Öt iga ökröt vettem, megyek és kipróbálom. Kérlek, ments ki engem! Megint egy másik azt mondta: Most nőültem, azért nem mehetek. Amikor visszatért a szolgál, jelentette mindezt urának. A ház ura megharagudott, és ezt mondta szolgájának: Menj ki gyorsan a város útjaira és utcáira, és hozd be ide a szegényeket, a nyomorékokat, a sántákat és a vakokat...”

A felolvasott szakaszból megtudjuk először azt, hogy mi Isten szándéka az emberrel, másodsor, hogy mi az ember válasza erre, s végül: hogyan módosította Isten az Ő elgondolását.

Mi Isten szándéka velünk?

- Vacsorát készített és minden készen van. Istent az jellemzi, hogy adni akar, nem követelni, nem a teljesítményért jár a vacsora. Két lehetőség van: vagy elfogadjuk a meghívást és elfoglaljuk a helyünket, vagy pedig elutasítjuk.
- Ha valakit abban a korban vacsorára hívtak, abban nemcsak megtiszteltetést, gasztronómiai élményt, hanem az összetartozást, közösséget is kifejezték. Egy másik helyen is szóba kerül a vacsora: „Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szavamat és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorázom, és ő énvelem.” (Jel 3,20). Itt is az Ő közösségét, tulajdonképpen Önmagát kínálja Nekünk.

Mi az ember válasza?

- Így folytatódik a történet: „**DE** azok egytől egyig mentegetőzni kezdtek.” Istent az jellemzi, hogy ajándékot kínál, az embert pedig a ”De” és a mentegetőzés jellemzi. A mentegetőzések elég átlátszóak. Este már nem volt szokás a földet megnézni vagy az ökröket kipróbálni.
- A „*kénytelen vagyok*” kifejezés azt jelenti, hogy nem én döntöttem el, mikor mit csinálok, és mit nem csinálok. Kényszerpályán mozgok. Más parancsol.

- Milyen az Istenképünk? Úgy gondoljuk Isten a nagy vetélytárs, aki belebeszél a dolgainkba, és megzavarja a programjainkat. Vagy úgy tekintünk rá, hogy ő adta a földet, az ökröket, a házastársat is? És egyedül Ő tud adni áldást mindegyikre.

Hogyan módosítja Isten az elhatározását?

- Azt olvastuk: a ház ura megharagudott. És mit csinál haragjában? Kiterjeszti még jobban a szeretetének a körét, egészen a pogányokra.

Azt kívánom, hogy naponta fogadjuk el az Ő közösségét és az Ő meghívását. Mindenkinek van hely, aki elfogadja a hívást.

Az MKBK csoportunkban az elmúlt hónapokban az 1Kor 13 és Max Lucado *Ahogy szeretni érdemes* című könyve alapján a szeretetről beszélgetünk.

Részlet a könyvből: "Nem mindig könnyű szeretni az embereket, néha még a számunkra oly kedveseket sem, akikkel önként együtt élünk és dolgozunk nap mint nap. Próbálunk fogunkat összeszorítva, egyre jobban nekifeszülve, de sokszor eredménytelen. Lehetséges, hogy az első lépést rossz irányba tesszük, mert először nem a másik ember felé, hanem a szerető Isten felé kellene fordulnunk? Hiszen hogy adhatnánk mi magunkból olyat, amivel nem is rendelkezünk? Mások szeretetének titka, hogy mi magunk Isten szeretetében élünk."

Horváth Zoltán testvér halálát követő vasárnap felesége, Andi és az őt vigasztaló, szeretetükkel körülvevő testvérek már 9 óra előtt megérkeztek az MKBK alkalomra, és csendben várták a többiek érkezését. Az érkezők meleg öleléssel fejezték ki a részvételüket. Andi könnyes beszámolóját követően, közösen olvastuk el az alkalomra szeretettel kapcsolatosan megjelölt igeverseket, és ezt követően egyenként imádkoztunk. A felolvasott igeversek közül Dávid zsoltára - abból az időből, amikor Júda pusztájában volt - elevenen szólt mindnyájunkhoz: „*Mert szereteted az*

életnél is jobb, ajkam téged dicsőít. Ezért téged áldalak, amíg élek, nevedet imádvá emelem föl kezem.”

Lesták Károly

Egy szomorú életút tanulsága

Az Úr Jézus valamiért azt a talentumot adta nekem, hogy az idős testvérekkel jobban foglalkozzak. Fiatal korom óta érzem: feladatomban van feléjük. Így van ez itthon is, nem csak a gyülekezetben.

Többek között látogatok egy 87 éves nénit. Fiatal korában nagyon aktív, szolgáló, imádkozó gyülekezeti tag volt (nem pesterzsébeti történet). Elmondása szerint akkor a hét minden napján volt valamilyen alkalom a gyülekezetben. Hétfőn fiú kör, kedden önképzőkör, szerdán leány kör, csütörtökön énekóra, pénteken zeneóra, szombaton ifjúsági, közben két este imaóra. Nagyon szerették a fiatalok ezeket az alkalmakat, nem hiányoztak volna semmiért sem. Boldogan vett részt ő is minden alkalmon. Természetesen vasárnap délelőtt, délután volt istentisztelet. Oda is mentek, és ő is örült, hogy mehetett. Isten szeretete és öröme betöltötte fiatal szívét.

Elmondása szerint több hívő fiú is udvarolt neki, de az „igazit” nem közöttük találta meg. Egy tanárember kérte el szívét, akivel együtt dolgozott az iskolában. Helyes fiú volt és szórakoztató – mesélte a néni. A felesége lett, majd egy gyermekük született. Miután férjhez ment, csak ünnepekkor járt az imaházba. Volt, hogy évekig bérlettel színházba járt vasárnaponként.

Néhány év után elváltak. Ő fiatal, szép, egészséges és elvált lett. Élte az életét. Valahogy megfélemedezett Istenről és az Ő házáról. Nevelte, tanította egyetlen fiát, sportolni járatta, versenyekre ment vele, másodállást vállalt, hogy jól éljenek. Így minden energiáját ebbe fektette. Aztán a fia megnősült, elköltözött, és ő egyedül maradt.

Gondolta, hogy ne legyen magányos öregségére, feleségül ment egy hasonló korú, elvált férfihez. Nagyon nem illettek össze. Nem sokáig éltek együtt, elváltak. Így megint egyedül él, már régóta.

Második házassága után kezdett újra járni gyülekezetbe, de mára már nincs ereje hozzá. Sírdogál, hogy gyenge, öreg és beteg, nem bírják a lábai, hogy elmenjen már a gyülekezetbe. Siratja az eltékozolt éveket. Fiatal és egészséges volt, energiáit másra költötte, mindenét odaadta. Most önkormányzati lakásban él, nagyon szerényen és magatehetetlenül. Két dolgot tesz: olvassa a Bibliát, és sírva könyörög Istenhez, hogy bocsásson meg neki, amiért az életét eltékozolta.

Nagyon szeretem ezt a nénit, sokszor látogatok. Szeretnék pótolni neki valamit az elmúlt évekért. Beszélek a gyülekezetünkről, a prédikációról, verseket mondok, rövid folyóiratokat viszek olvasni, a mi kis újságunkat is. Ő mesél a fiatal éveiről... Aztán amikor eljövök tőle, több minden is eszembe jut. Boldog vagyok, hogy „kegyelmed sokaságából házadba mehetek” (Zsolt 5,8). Vagy egy másik íge, amit az Úr Jézus is idézett: „a te házadhoz való féltő szeretet emészt engem” (Zsolt 69,10).

Hálás vagyok Istennek, hogy még van egészségem, nyitva van az imaház ajtaja és mehetek. Találkozhatok testvéreimmel, akik szeretnek, és én is szeretem őket. Hálás vagyok kedves Pásztorunkért, aki szeretettel fogad az ajtónál! Az igéért, annak aktuális üzenetért! Az énekekért, az énekkarunkért, és mindenkiért!

Mindezt bizonyosságul írtam le magam és mindnyájunk részére. Okuljunk belőle, hogy nagyon becsüljük meg az Úrnak házát, az alkalmakat áron is vegyük meg. Mert eljön majd az idő, amikor nagyon szeretnénk imaházba menni, de akadályoztatva leszünk. Áldozatot is hozunk meg, és ne mondjuk, hogy ez vagy az fontosabb, mint a gyülekezet. Isten a helyünkön keres bennünket, és fáj Neki, ha nem talál ott.

Befejezésül bölcs Salamontól idézek magamnak és mindenkinek, aki olvassa ezt a cikket: „Örvendezz ifjú, míg fiatal vagy, légy jókedvű ifjúságod idején, és élj szíved vágya szerint, ahogy jónak látod! De tudd meg, hogy mindezekért Isten megítél téged! ... Gondolj teremtődre ifjúságod idején, míg el nem jönnek a rossz napok, és el nem érkeznek azok az évek, melyekről ezt mondod: nem szeretem őket!” (Préd 11,9; 12,1)

- emel -

Kiskunlacházán történt

Kis családommal a Kiskunlacházi gyülekezetbe járunk, mely közel van ráckevei otthonunkhoz. Kiskunlacházán sok minden történt. Az őszi tele volt eseményekkel.

A gyülekezet elengedte ifj. Bazsinak Józsefet a szolgálatból. Beláttuk, hogy bár nekünk nagy áldás volt ő, most mással kell foglalkoznia. A reményt nem adtuk fel, hogy egyszer visszajön.

Advent előtt együtt örülhetünk a körzeti többi gyülekezetével lelkipásztor avatáson. Szappanos Tiborról már rég tudtuk, hogy erre a feladatra felhatalmazást kapott Istentől, sokszor tapasztalhattuk rátermettségét és kitartását. Évekkel ezelőtt a kiskunlacházi körzetben szolgált. Nem is enged minket távol magától, ezért új rendben találkozunk vasárnaponként. Az időpontok átrendezésében a dömsödi testvérek is segítettek. Ők egy kicsit korábban, mi pedig később jövünk össze, hogy a Tibor által közvetített áldásokat élvezhessük.

A lelkipásztor beiktató istentisztelet után hallottuk, hogy tragikus körülmények között elhunyt az egyik lacházi barátunk. Családjával együtt a kis gyülekezet állandó vendége volt. Kereskedőként gyakran ment hosszú áruszállító utakra. Advent előtti is egy ilyen úton volt, mikor útközben valószínűleg rosszul lett. Az út mentén

megállította az autóját, ott találták meg, de sajnos már nem tudtak rajta segíteni. Együtt sírtunk a családdal a sírjánál, és próbálunk minden vasárnap velük lenni gyászukban. Özvegye folytatja az áruszállító utakat. Mi pedig imádságainkkal kíséreljük ezeket az utakra.

Az adventi időszakban hagyományá vált zenés áhítat idén is ünnepi hangulatban telt. Szappanos Tibor és felesége, Noémi, Bazsinka József és Ivett, illetve egy dömsödi gyülekezetből érkező testvérpár idén is Istenre figyelő karácsonyi hangulatot teremtettek énekükkel és zenéjükkel. A gyülekezet tagjai süttel és teával köszöntötték a vendégeket. Jó beszélgetésekkel hamar elrepült az idő ezen a napon is.

A Kiskunlacházi Baptista Gyülekezet minden vasárnap 11 órától örömmel fogadja a látogatókat.

Pistainé Kelemen Éva

Misszióban

Mivel többen érdeklődtek, mert régen nem láttak már bennünket a gyülekezetben, úgy gondoltuk, hogy beszámolunk az egy évvel ezelőtt elkezdett szolgálatunkról. Lehet, hogy néhányan már hallottak a testvérek közül az újonnan plántált Kistarcsai Golgota Gyülekezetéről, ami egy 4 éve induló házi csoportból formálódott gyülekezetté. A városka központjában bérelt helyiségben jelenleg körülbelül negyvenfős gyülekezet jön össze vasárnaponként. Itt végezzük a dicsőítő szolgálatot, néha igehirdetésre is felkérnek.

Hogyan kerültünk ide? Én (Dávid) a diákmisszióban (Fiatalkok az Élet Küszöbén) kialakult kapcsolatomból révén szereztem tudomást arról, hogy itt nagy szükség van ezen a területen segítségre, és nagyon jó terep a fejlődésre. Később bővült a szolgáló csoport, és Dalma testvérem is csatlakozott hozzánk. Az elején csak három hónap próbaidőre mentünk, de tapasztalva a

kölcsönös harmóniát a gyülekezettel, továbbra is szeretnénk itt szolgálni. Fontos számunkra a gyülekezet missziós látása, amivel mi is azonosulni tudunk. Ez konkrétan azt jelenti, hogy azokban a Budapest környéki kisvárosokban, ahol nincs evangéliumi gyülekezet, igyekeznek gyülekezetet alapítani. A nagy távolság ellenére úgy érezzük, hogy a helyünkön vagyunk, és Isten áldása van a szolgálatunkon.

Szeretettel köszöntjük a pesterzsébeti testvéreket, és Isten áldását kívánjuk az egész gyülekezet életére.

Széll Dávid és Dalma

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntöm ismét a Testvéreket az ifjúság nevében!

Az elmúlt hónapban több érdekes programon vettünk részt, és mind a vasárnap reggeli, mind pedig a péntek esti ifjúsági óráink nagyon jó hangulatban teltek.

A februári ifjúsági alkalmak a megszokott módon zajlottak. A péntek esti ifi órákon változó létszámban voltunk jelen, mert többen lebetegedtek, mások pedig iskolai vagy családi elfoglaltság miatt voltak távol. Az együtt töltött idő azonban így is nagyon áldásos volt. A dicsőítő csapat remek énekekkel készült nekünk (régiekkel és újakkal), ezek segítettek eltávolodni a nap/hét eseményeitől, fáradalmaitól és hangolták a szívünket a tanításra. Isten üzenetét K. Krisztián, L. Bence és K. Bernát továbbította felénk. Jó beszélgetés alakult ki a tanítások végére, és szerintem mindannyian sokat kaptunk ezeken az estéken. Mielőtt hazamentünk, különböző játékokat játszottunk, amik jó hangulatot teremtettek, és hozzájárultak ahhoz is, hogy utána még órákig beszélgettünk.

Ahogy arról az előző rovatban olvashattak, ebben a hónapban rendezték a Debreceni Baptista Ifjúsági Konferenciát (febr. 17-19). A Lovarda Egyetemi Kulturális és

Konferenciaközpont főterme ebben az évben is megtelt egymásra és főleg Isten üzenetére kíváncsi fiatalokkal. A konferencia 3 napos volt, minden nap különböző előadóktól hallgathattunk tanításokat. Pénteken D. Nagy Tamás tartott előadást Kicsoda egy Isten? címmel. Szombaton Révész Lajos szólt hozzánk „Mit adhatok egy Istennek? Isten szeretetnyelvei” témában, illetve az este folyamán Sipos Márk közvetítette Isten üzenetét Mit adhatok egy Istennek? – Mindent vagy semmit” címmel. Vasárnap pedig „Amit csak egy Isten adhat” témában tanított Fóris Attila. Az előadásokon kívül különböző érdekes és izgalmas szemináriumokon vehettünk részt (dicsőítés, szolgálathoz való hozzáállás, menekülthelyzet, társasjáték, bowling), és természetesen dicsőítettük Istent a közös éneklések alkalmával. Az ifjúságunkból hatan vettünk részt ezen a hétvégén, új barátságokat kötöttünk, feltöltődtünk, ha fizikailag nem is, de lelkileg biztosan. Többünknek azt üzenete Isten ezen a konferencián, hogy Ő alkalmassá tud tenni a szolgálatra. Sokszor nagyon alkalmatlannak érezzük magunkat arra, hogy Neki szolgáljunk bármilyen formában is. Ezt az alkalmatlanságba való „burkolózást” el kell felejtenünk, nem magunkra és a képességeinkre, tudásunkra, hanem csak Rá kell néznünk. Tennünk kell azt, amire elhívott. De ehhez elengedhetetlen, hogy imádkozzunk egymásért és azért a szolgálatért, amit végzünk.

Egy rendhagyó alkalmunk is volt a hónapban, a budapesti Aquaworldben töltöttünk el egy péntek estét. A programot K. Ede szervezte. Azt gondolom mindannyian nagyon vártuk ezt a pénteket. Nagyon fontosnak tartjuk, hogy olyan programokat is szervezzünk, amikor kikapcsolódunk, élvezzük egymás társaságát és (ebben az esetben) a vizet. Ezen az estén kicsit eltávolodtunk a hétköznapi gondjaitól, problémáitól, és egészen olyan volt, mintha nyaralnánk, még

ha csak pár óra erejéig is. A csúszdázás, labdázás, bohóckodás a vízben mindenkit energiával töltött fel, így könnyebben néztünk szembe a következő hét kihívásaival.

Koszorús-Lovász Debóra

Apropó – 5 kérdéssel generációról generációra

Fogadják szeretettel a testvérek a második írást a rovatban, amely által jobban megismerjük egymást egy-egy beszélgetés írásos nyomán keresztül.

A rovat működése szerint az első interjúalanyom hólabdaszerűen továbbadta a beszélgetési lehetőséget valakinek a gyülekezetünkben. Az aktuális apropónkat Szabó-Sipos Csilla azzal adta, hogy a következő fiatal beszélgetőtársammal egy faluból származnak, és a gyermek bibliakörben kilenc éven át tanította is. Íme, a **Szilágyi Klaudiával** készült interjú:

1-2. Kezdjük a szokásos két kérdésünkkel: mióta és kikkel jársz a gyülekezetünkbe, és hogy alakult ez így?

Kb. 8-9 éve járok a gyülekezetbe. Akkor még egyedül költöztem Erzsébetre. Sétálgattam, megláttam az imaházat, és vasárnap el is jöttem. Almási testvér bemutatott Simon Péter bácsiéknak, akikkel szegről-végről rokonok is vagyunk. Idejártunk a férjemmel, közben hazaköltöztünk Erdélybe, majd a őt visszahívták Budapestre a munkája kapcsán, így visszajöttünk.

3. Tudom, hogy jártok az egyik gyülekezeti csoportba. Mesélnél erről?

Az ifjú házaspár körének két éve vagyunk a tagjai, ami egy meghitt, kisgyerekes csoport. Megértjük és át tudjuk érezni egymás problémáit, a hasonló dolgok összekötnek bennünket: a gyereknevelés, a munkába visszatérés. Nagyon összekovácsolódott a csoport, jó kis csapat. Néha hét közben is találkozunk.

4. Mire tanított mostanában Isten?

Melyiket mondjam? Az az ige jött elém mostanában, hogy "semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt (Fil 4,6)". A gyerekekkel mindig van valami, mindig tudok min aggódni. Ebben Isten formálni akar, hogy ne én próbálkozzak, hanem Ő majd megoldja.

5. Mit ad Neked a gyülekezetünk?

Olyan barátokat, akiket akár este fél 11-kor is felhívhatok. Imatársakat. 1-2 pótnagymamát, mivel a rokonaim nincsenek itt a közelben. „Családot” és barátokat. Ez nagyon-nagyon jó.

Kis állandó utóirat a részemről: a beszélgetések elolvasása után „szabad” (Katona testvér stílusában megfogalmazva) további kérdésekkel, kedves reakciókkal vagy ebédmeghívással megkeresni a korábbi interjúalanyokat. ☺

Palotai Krisztina

Állandó alkalmaink

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órától

Kiscsoportos bibliatanulmányozás /MKBK/:

vasárnap 9 órától 10 óráig

Bibliaóra: csütörtök 18:30

Ifjúság bibliaóra: péntek 18:00

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt

Énekóra: csütörtök 19:30, vasárnap 18:30

Baba-mama kör: kéthetente szerdán, külön gyerekfelügyelettel

Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő hétfő 17:00

Imaház címe: Pesterzsébet, Ady Endre u. 58.
(Ady E. u. - János u. sarok)

Lelkipásztor: **Katona Béla**

Telefon: 06-20-449-0458

Gondnok: **Horváthné Császár Márta**

Telefon: 284-4604

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Simon Lídia simonlidia72@gmail.com

Technikai szerkesztő: Gál Tamás gal.tamas12@gmail.com

Gyülekezet honlapja: www.pbgy.hu